

עת"א 20/11/14 - מברוק עבד אל קאדר נגד ועדת השחרורים, היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי מרכז

עת"א 20-11-14 מברוק עבד אל קאדר נ' ועדת השחרורים ואח' 6 ינואר 2015

לפני:

כב' השופט אברהם טל, אב"ד - נשיא

כב' השופט צבי דותן

כב' השופט ד"ר שמואל בורנשטיין

העותר	מברוק עבד אל קאדר
נגד	
המשיבים	1. ועדת השחרורים 2. היועץ המשפטי לממשלה

נוכחים:

העותר ובאי כוחו עוה"ד אורי בר עוז ונדיר בראנסי

ב"כ המשיב 2 עו"ד גנית גדוד כרמי

[פרוטוקול הושמט]

פסק-דין

העותר מרצה 28 חודשי מאסר בגין עבירות איומים, עושק, קשירת קשר לפשע נושא ארבעה אישומים בתפ"ח 13-01-38739 (בימ"ש מחוזי מרכז) והוא מלין כלפי החלטת המשיבה 1 (להלן: "הוועדה") מיום 20.10.14 שדחתה את בקשתו לשחרור על תנאי בתנאי התוכנית הטיפולית של מרכז אלאמל שהוצגה בפניה ובפנינו (ראה נספח יג' לתגובת המשיב 2).

ב"כ העותר טוען בכתב העתירה ובטיעונו בפנינו כי שגתה הוועדה כאשר ראתה את העותר כראש ארגון פשיעה שכן המאשימה חזרה בה מטענותיה בכתב האישום נושא מאסרו של העותר מעבירות של מאבק בארגוני פשיעה והעותר

עמוד 1

הורשע בעבירות מינוריות כמפורט ברישא.

ב"כ העותר טוען כי שגתה הוועדה כאשר לא הסתמכה על הסכם הודנה שהוצג בפניה ובפנינו לפיו קיימת הודנה בין משפחת העותר לבין משפחת חרירי, דבר הסותר את טענת המשיב באשר לקיומו של סכסוך בין המשפחות.

ב"כ העותר טוען גם כי הוועדה לא הביאה בחשבון את ההליך השיקומי שעבר העותר במהלך מאסרו ואת תפקודו החיובי וכן הוא טוען כי אין לזקוף לחובתו את העובדה שלא שולב במסגרת קבוצה טיפולית מאחר ויתרת המאסר שנותרה לו על מנת להשתלב בה היתה קצרה.

באשר למידעים שהוצגו בפני הוועדה ובפנינו טוען העותר כי מדובר במידעים ישנים שאינם שייכים כלל לעותר ואין לזקוף אותם לחובתו וראיה לתוקפה של ההודנה הוא מוצא בכך שמאז נבחנה לא היו אירועים אלימים בין המשפחות.

ב"כ המשיב מתנגדת לשחרורו המוקדם של העותר וטוענת כי מחוות דעת העו"ס מיום 5.8.14 אמנם עולה כי העותר לא הצליח להשתלב בקבוצה טיפולית בשל תקופת מאסר קצרה, למרות מוטיבציה להשתלב בקבוצה כזו, אך מחוות דעת רש"א מיום 2.4.14 עולה כי העותר לא הביע נזקקות טיפולית, רואה בעבירות כמעידה חד פעמית ולכן לא נמצא מתאים לבניית תוכנית רש"א.

ב"כ המשיב מפנה למידעים חסויים ולעמדת משטרת ישראל וגורמי המודיעין בשב"ס לפיה העותר הוא ראש ארגון פשיעה פעיל, הוא הורשע עם חברי ארגון נוספים בפעולות הקשורות בארגון הפשיעה ותחתיו פועלים עבריינים עושי דברו.

לטענתה, לא ניתן לאיין את מסוכנותו של העותר לטווח הארוך ואין בעובדה שהעותר לא הורשע בחברות בארגון פשיעה בהליך הפלילי שכן הוועדה, כמו בית המשפט בעתירה נגד החלטת הוועדה, רשאית להסתמך על מידע חסוי רב, עדכני ומהימן, כפי שקיים לגבי העותר.

באשר להתנהגותו החיובית של העותר במהלך מאסרו טוענת ב"כ המשיב כי מדובר במסווה להתנהגות שלילית נסתרת וממסוכנות צופה פני עתיד, ואין בתוכנית הפרטית של מרכז אלאמל כדי לאיין את מסוכנותו שכן חוות הדעת של המרכז מציינת כי הוא לא עבר הליך טיפולי בין כותלי הכלא ומתקשה להגיע לתובנות באשר למניע לביצוע העבירות.

עוד נכתב בחוות הדעת כי העותר הפנים דפוסי חשיבה עבריינים והוא זקוק לטיפול וב"כ המשיב טוענת כי מן הראוי שטיפול כזה יתחיל במהלך המאסר לפני שחרורו.

עיון בהחלטת הוועדה נושא העתירה מעלה כי לאחר ששמעה בדלתיים פתוחות ובמעמד חברי הוועדה וב"כ המשיב בלבד עדים הקשורים לביצוע ההודנה, הגיעה למסקנה המוצדקת בעינינו שאין בהסכם ההודנה, שלא נחתם על ידי המשפחות ולא על ידי העותר, כדי ללמד על סיומו של הסכסוך בין המשפחות היריבות.

כמו כן, אין מחלוקת כי טרם נחתם הסכם סולחה בין המשפחות היריבות למרות שבהסכם ההודנה נאמר שייחתם תוך 15 חודש כאשר היה ברור שבתקופה זו העותר יהיה עדיין אסיר.

הוועדה ראתה תמיכה למסקנתה כי הסכסוך בין המשפחות היריבות עדיין קיים גם במידעים שהוצגו בפניה ובפנינו.

הוועדה קבעה, ובצדק, כי גם אם לא מדובר בעבירות חמורות מאלה שבהן הורשע העותר, כפי שיוחסו לו בכתב האישום המקורי, הרי לא מדובר במעידה חד פעמית אלא בעבירות שנעברו במשך מס' שנים בשיתוף פעולה של בני משפחה אחרים שנידונו למאסר ולא שוחררו על תנאי כפי שעולה מהחלטות שהוצגו בפנינו על ידי ב"כ המשיב.

הוועדה קבעה כי העותר לא עבר שום הליך טיפולי במהלך מאסרו למרות שהיה אסיר למשך שנתיים ולא יצא לחופשות, וזאת חרף עתירה שהגיש כנגד אי יציאתו לחופשות אשר נדחתה בהסתמך על מידעים שהוצגו בפני המותב שדחה את עתירתו ובפנינו.

יש בעובדה שהעותר לא עבר הליך טיפולי במהלך מאסרו כדי להצדיק קביעה שלא הוכיח סיכויי שיקום לאחר שחרורו המוקדם, במיוחד לאור מה שנכתב בחוות הדעת של מרכז אלאמל ולאור העובדה שבפני גורמי רש"א לא הביע העותר נזקקות לטיפול בалиמות לו הוא זקוק על פי המסוכנות שנובעת ממנו כפי שהוכחה בעבירות נושא מאסרו, עובדה שגרמה לכך שרש"א לא הכינה תוכנית טיפולית לאחר שחרורו המוקדם.

כך גם יש בעובדה שהעותר לא יצא לחופשות במהלך מאסרו כדי להצדיק את החלטת הוועדה שלא לשחררו על תנאי שכן לא ניתנה הזדמנות לבחון את התנהגותו של העותר, ולו בטווח הקצר של חופשה.

לאור כל אחד מהנימוקים הנ"ל, ובהצטרף כולם לאחד, די בהם כדי להצדיק את החלטת הוועדה נושא העתירה.

עם זאת, גם קביעת הוועדה לפיה העותר חבר ארגון פשיעה היא קביעה מבוססת על מידעים חסויים שהוצגו בפניה ובפניו, ואשר מתייחסים לעותר עצמו, מהם עולה כי העותר חבר ארגון פשיעה וקיים חשש שאם ישוחרר על תנאי הוא עלול לפגוע באחרים או להיפגע על ידם (ראה ידיעות 466 ו-121).

אין בעובדה שהעותר ובני משפחתו לא הורשעו בעבירות על חוק המאבק בארגוני פשיעה כדי לסתור את האמור במידעים החסויים, בהם רשאית הוועדה, כרשות מינהלית, להסתמך לצורך מתן החלטתה.

לאור כל האמור לעיל, אנו דוחים את העתירה.

ניתן והודע היום, ט"ו טבת תשע"ה, 6 ינואר 2015, במעמד ב"כ הצדדים והעותר.

ד"ר שמואל בורנשטיין, שופט

צבי דותן, שופט

אברהם טל, נשיא
אב"ד